

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.416 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 24 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 januari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BURY, die loco advocaat A. COLLETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren te Ahwas op 6 mei 1951 en van Iraanse nationaliteit te zijn.

Op 3 februari 2004 dient verzoekster een asielaanvraag in

Op 9 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die op 25 maart 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt.

Op 13 december 2004 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 8 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 5 april 2007 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 3 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tevens werd op 12 november 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 24 december 2008 wordt de beslissing van 3 november 2008 ingetrokken.

Op 15 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

« (...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds februari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en Nederlands leert en spreekt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingsstuk voor van haar pogingen tot integratie. Indien betrokkene toch bewijzen van integratie kan voorleggen, kunnen dergelijke elementen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 29.03.2004 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk', weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 31.03.2004. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (iets minder dan twee maanden) was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij in Iran werd vervolgd omwille van het feit dat zij gescheiden is van haar echtgenoot en dat zij ervan werd beticht een huis van ontucht te houden, doch zij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van

bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vervolgd werd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen. (...)"

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna verkort EVRM) en van artikel 3 van het vierde Protocol bij het EVRM.

Verzoekster geeft vooreerst aan dat zij niet betwist thans niet regelmatig in België te verblijven, doch zij wenst te benadrukken dat de uitoefening van het recht op gezins- en familieleden niet onvoorwaardelijk kan worden verbonden aan het recht op verblijf, zodat zij gerechtigd is een beroep te doen op artikel 8 van het EVRM. Verzoekster wijst erop dat zij een feitelijk gezin vormt met haar dochter, diens echtgenoot en verzoeksters kleinkinderen, welke allen rechtmatig in België verblijven en zij neemt een deel van de huishouding en de opvoeding van de kinderen op zich, zodat er een daadwerkelijke en concrete uitoefening van het gezinsleven in hoofde van verzoekster aanwezig is. Waar de bestreden beslissing stelt dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst verzoekster erop dat het in casu niet om gewone sociale relaties gaat, maar dat er een hechte en intense familiale band bestaat waarbij partijen op elkaar zijn aangewezen. Zij is weliswaar nog gehuwd, maar leefde in haar land van herkomst reeds verscheidene jaren feitelijk gescheiden van haar echtgenoot en heeft geen contact onderhouden met deze persoon. Zij heeft in haar land van herkomst nauwelijks nog enige familieleden. Verzoekster preciseert in haar repliekmemoirie dat haar twee andere kinderen gehuwd zijn en in Ahwaz

wonen met hun gezin. Zij heeft echter een zeer nauwe band met haar dochter die in België verblijft en zij herhaalt dat de verstandhouding met haar familie in haar land van herkomst niet optimaal is zodat het hebben van een gezinsleven in het land van herkomst reeds op deze basis uitgesloten is. Waar de bestreden beslissing stelt dat de verplichting om terug te keren, geen breuk van de familiale relaties betekent, doch enkel een eventuele tijdelijke verwijdering betreft, wijst verzoekster erop dat zelfs de slechts tijdelijke verwijdering voor verzoekster een ernstig risico inhoudt. Zij verwijst naar haar asielrelaas en wijst op het feit dat niet enkel de Iraanse autoriteiten, maar ook de leden van de stam waartoe zij behoorde, de leden van de stam van de vermoorde man en de familieleden van haar echtgenoot een dreiging voor haar leven en veiligheid vormen. Verzoekster is Iran ontvlucht omdat zij feitelijk gescheiden leefde van haar echtgenoot en om deze reden geviséerd werd door haar stam en de lokale autoriteiten, zij ontving meerdere bedreigingen en vreest voor represailles, daarnaast wordt zij valselijk beticht van het houden van een huis van ontucht en raakte zij verstrikt in een afrekening naar aanleiding van een overspelige relatie tussen haar neef en een Arabische vrouw die geleid heeft tot het doden van de andere minnaar van de vrouw door de neef. Bijgevolg is zelfs het slechts tijdelijk betreden van het land een enorm risico en kan niet worden uitgesloten dat zij het slachtoffer zou worden van bedreigingen en / of mishandelingen. In haar repliekmemoire vult verzoekster aan dat een inbreuk op het recht op gezinsleven noodzakelijk en proportioneel dient te zijn. De bestreden beslissing verwijst naar een pv naar aanleiding van een winkeldiefstal, doch dit pv werd geseponneerd, zodat er geen sprake is van een noodzakelijk overheidsingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Verzoekster wijst er nog op dat de nota het heeft over een “niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied”, maar verweerder kan niet garanderen dat verzoekster niet zal worden opgepakt door de ordediensten en in de gevangenis zal belanden naar aanleiding van de betichting van het runnen van een huis van ontucht. Indien zij gestenigd, gemarteld, gedood of onterecht in de gevangenis belandt, wat zeer reëel is, is de verwijdering impliciet wél degelijk een definitieve verwijdering. Verzoekster wijst er nog op dat zij niet zomaar heeft geopteerd voor een levensgezel zoals de nota laat uitschijnen, maar een feitelijk gezin vormt met haar dochter en dat er van enig opzet en het met voorbedachte rade creëren van een gezinsleven, geen sprake is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster inwoont bij haar dochter en diens gezin. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister aanvaardt dat er sprake is van een gezinsleven, doch dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is en bijgevolg geen schending vormt van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het

volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Verzoekster stelt dat het feit dat zij gescheiden zou worden van haar dochter en kleinkinderen met wie zij een gezin vormt een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Verweerder is bijgevolg nagegaan of het feit dat verzoekster tijdelijk dient terug te keren voor het aanvragen van een machtiging om verblijf disproportioneel is ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verweerder oordeelde dat gelet op de tijdelijkheid van de scheiding er geen sprake is van disproportionaliteit. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Waar verzoekster stelt dat het, gelet op haar vrees voor vervolging, waarvoor zij verwijst naar haar asielrelaas, onmogelijk is om het gezinsleven uit te oefenen, wijst de Raad erop dat verweerder zoals uit de bespreking van het tweede middel zal blijken, terecht heeft gemotiveerd dat deze elementen reeds door de asielinstanties werden beoordeeld en ongeloofwaardig werden bevonden. Daar zij geen enkel nieuw bewijs naar voor brengt en geen enkel nieuw element toevoegt, kan verweerder niet anders dan de beoordeling van de asielinstanties te volgen. Verweerder is daarnaast ook nagegaan of er zich een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen voordoen, doch stelde ook hier vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs van haar beweringen naar voor brengt en er bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat het gezinsleven in haar land van herkomst onmogelijk is en staat het verzoekster vrij zich te laten vergezellen door haar dochter en kleinkinderen voor de duur van de tijdelijke

verwijdering. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, verweerder terecht motiveert dat het een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoekster niet verplicht om te verblijven in het land waar de post gevestigd is, maar enkel inhoudt dat zij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. Niets belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen wanneer haar binnenkomstdocumenten in orde zijn. Verzoekster geeft in haar repliekmemoirie zelf aan nog twee kinderen te hebben in haar land van herkomst en zij leefde in het verleden ook reeds gescheiden van haar dochter en kleinkinderen zodat een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd en er dus ook geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Evenmin heeft verzoekster aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld door de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid niet te aanvaarden.

Waar verzoekster in haar repliekmemoirie betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar een pv naar aanleiding van een winkeldiefstal, doch dit pv werd geseponneerd, zodat er geen sprake is van een noodzakelijk overheidsingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeksters argument feitelijke grondslag mist daar nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een pv naar aanleiding van een winkeldiefstal.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekster stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd gezien de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van in het dossier aanwezig zijnde elementen beslist tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien er een zorgvuldig onderzoek van het gehele dossier was geschied, zouden de belangen van verzoekster nauwgezet zijn ingeschat en afgewogen en niet tot de onontvankelijkheid geleid hebben, daar er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Deze buitengewone omstandigheden hebben betrekking op *“omstandigheden die verzoekster hebben verhindert, vooraleer naar België te komen, in een diplomatieke of consulaire post de machtiging aan te vragen, en uitdrukkelijk níet betrekking hebben op de ingeroepen redenen om verblijf te bekomen.”* De eerste bijzondere omstandigheid betreft de onmogelijkheid tot terugkeer naar haar land van herkomst, door haar nauwe banden met verwante gezinsleden, met name haar dochter en haar kleinkinderen, die allen legaal in België verblijven. Uit de jurisprudentie blijkt dat wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, dat mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid bestaat. Ten tweede verwijst verzoekster naar het feit dat zij in haar land van herkomst vervolgd wordt door de stam waartoe zij behoorde en door de Iraanse autoriteiten, doordat zij feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot. Dergelijke status wordt niet geapprecieerd in Iran, wordt vaak geassocieerd met een progressieve politieke overtuiging wat vaak leidt tot vervolgingen. Tevens werd zij plotsklaps valselyk beticht van het houden van een huis van ontucht. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij dergelijke verklaringen pas nu naar voorschuijft terwijl ze deze elementen van vervolging tijdens de behandeling van haar asielaanvraag had kunnen inroepen. Deze motivering schendt de zorgvuldigheidsplicht gezien zij dit alles wel degelijk heeft aangehaald én toegelicht, wat blijkt uit het gehoorverslag van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 12 maart 2004. Verzoekster wijst er nog op dat uit de jurisprudentie blijkt dat het niet vereist is dat de omstandigheid onvoorzienbaar was voor betrokkene en dat het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene zelf. Ten derde wijst verzoekster naar haar integratie. Zij stelt dat het louter geïntegreerd zijn geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat haar integratie geen onbelangrijke factor vormt in samenhang met andere voorhanden zijnde bijzondere omstandigheden. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt met

betrekking tot haar integratie ten onrechte dat er geen enkel stavingsstuk werd voorgelegd, daar zij onder meer een schrijven van vzw (...), te T. heeft overgemaakt. Verzoekster wijst erop dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken gekenmerkt wordt door enige mate van willekeur en dat het minstens lijkt dat verweerder te pas en te onpas standaardformuleringen gebruikt. Het volstaat dat slechts één van de aangevoerde omstandigheden buitengewoon is teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen. Verzoekster repliceert op het argument van verweerder dat het derde lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering, door te benadrukken dat de buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat het volstaat dat het erg moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan en aldaar de aanvraag in te dienen. Zij herhaalt dat het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is en dat deze zelfs deels het gevolg kan zijn van het gedrag van betrokkene zelf. In casu vloeit de buitengewone omstandigheid voort uit de feiten die zich destijds in haar land van herkomst hebben voorgedaan, met name de feitelijke scheiding van haar echtgenoot, het familiedrama met een vorm van stammenoorlog tot gevolg en de valse beschuldigingen een huis van ontucht te runnen. Men kan dus niet ernstig betwisten dat er een ernstige vrees en een reëel gevaar voorhanden is, die in casu een buitengewone omstandigheid vormen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9, derde lid van Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag tot machtiging van verblijf blijkt dat verzoekster geen onderscheid maakt tussen de elementen die zouden verantwoorden dat zij haar aanvraag niet in haar land van herkomst kan indienen en de elementen om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoekster stelt in haar aanvraag dat zij humanitaire motieven heeft om een machtiging tot verblijf te vragen. Zij verwijst daarbij naar het feit dat zij in Iran wordt vervolgd omwille van het feit dat ze gescheiden is van haar echtgenoot, dat dit wordt gekoppeld aan een zeer progressieve politieke overtuiging en dat zij daarnaast beticht wordt zich bezig te houden met het houden van een huis van ontucht. Deze beschuldiging maakt het leven voor verzoekster ondraagbaar. Zowel door de leden van de stam waartoe ze behoort als door de Iraanse autoriteiten werd ze als een persona non grata beschouwd. Daarnaast stelt verzoekster dat indien zij teruggestuurd zou worden dit een manifeste inbreuk is op de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat zij al het nodige doet om zich in de Belgische maatschappij te integreren, zo heeft zij reeds een goede kennis van de Nederlandse taal en verbetert zij haar kennis nog dagelijks en bespoedigt zij haar integratie door contacten met de autochtone gemeenschap.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verweerder motiveert omtrent elk van deze elementen uitgebreid waarom hij deze niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou bovenvermelde motivering te pas en te onpas standaardformuleringen gebruiken of behept zijn met willekeur, nu door verweerder expliciet geantwoord werd op de door verzoekster aangehaalde argumenten betreffende haar specifieke situatie ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Tevens blijkt ook nergens uit de bestreden beslissing dat de vereiste van buitengewone omstandigheden zou worden verstrengd naar de vereiste van overmacht. Verzoeksters repliek mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar argument dat zij een nauwe band heeft met haar dochter en haar kleinkinderen en dat zij om deze redenen niet kan terugkeren zonder meer. De Raad wijst erop dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermog zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Een loutere herhaling van de standpunten en het feit dat men het niet eens is met de motivering kan op zich niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder uitgebreid gemotiveerd heeft omtrent artikel 8 van het EVRM en dat verweerder terecht concludeerde dat een tijdelijke terugkeer teneinde de juiste verblijfsdocumenten te bekomen, geen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, noch een buitengewone omstandigheid vormt.

Verder herhaalt verzoekster haar asielmotieven en stelt zij dat verweerder foutief en dus onzorgvuldig motiveerde dat *'zij nu pas dergelijke verklaringen naar voor schuift, terwijl ze deze*

elementen van vervolging tijdens de behandeling van haar asielaanvraag had kunnen inroepen', daar zij dit gedetailleerd heeft aangehaald op 12 maart 2004 in haar interview met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verweerder motiveerde het volgende:

"Betrokkene beweert dat zij in Iran werd vervolgd omwille van het feit dat zij gescheiden is van haar echtgenoot en dat zij ervan werd beticht een huis van ontucht te houden, doch zij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vervolgd werd volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. »

De Raad stelt vast dat verzoekster zich vergist, daar verweerder nergens stelt dat zij deze verklaringen al veel eerder had kunnen doen, integendeel, verweerder stelt dat zij alles reeds naar voor bracht tijdens haar asielprocedure en er niets nieuws aan toevoegt, noch bewijzen naar voor brengt die haar beweringen kunnen staven. Ook met het argument dat niet vereist is dat de omstandigheid onvoorzienbaar was voor betrokkene weerlegt verzoekster deze motieven niet. Verzoekster beperkt zich tot het louter herhalen van haar asielrelaas dat door de verschillende asielinstanties reeds werd onderzocht, en gelet op de vele tegenstrijdigheden ongeloofwaardig bevonden werd. Verweerder is bijgevolg zorgvuldig te werk gegaan wanneer hij concludeert dat de elementen ter ondersteuning van huidige aanvraag om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling wettigen dan die van deze instanties.

Met betrekking tot haar goede integratie stelt verzoekster zelf dat de integratie op zich geen buitengewone omstandigheid vormt, doch dat het in samenhang met de andere voorhanden zijnde bijzondere omstandigheden een belangrijke factor vormt en dat zij wel degelijk bewijs naar voor heeft gebracht van haar integratie, met name een schrijven van de vzw (...). Verweerder motiveerde hieromtrent het volgende:

Het feit dat betrokkene sinds februari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn en Nederlands leert en spreekt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingsstuk voor van haar pogingen tot integratie. Indien betrokkene toch bewijzen van integratie kan voorleggen, kunnen dergelijke elementen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad als bewijs een schrijven van de vzw (...) heeft neergelegd in het kader van haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de beslissing van 3 november 2008, die op 24 december 2008 werd ingetrokken. De Raad stelt echter vast dat de motieven dat verzoekster geen bewijzen voorlegt slechts bijkomende motieven zijn en dat het determinerend motief erin bestaat dat de elementen van integratie, met name dat zij Nederlands leert en spreekt niet verantwoorden dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, doch dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de

Vreemdelingenwet. Dit determinerende motief volstaat om de beslissing te schragen. De Raad herhaalt dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoekster geeft geen redenen op waarom het voor haar ingevolge haar integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verweerder de elementen van integratie niet los van de andere ingeroepen omstandigheden mag beoordelen, daar de bestreden beslissing stelt dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder de verschillende elementen in zijn geheel heeft beoordeeld, en vervolgens element per element heeft overlopen.

Het **zorgvuldigheidsbeginsel** houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Nergens uit bovenstaande is gebleken dat verweerder niet zorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn het evenredigheidsbeginsel toegepast dient te worden. De aanleiding van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in België is gebeurd naar aanleiding van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, namelijk de ernstige vrees voor vervolgingen in het land van herkomst. Er kan niet ernstig worden betwist dat zelfs slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied een ernstig risico voor verzoekster inhoudt. In casu wegen de ongemakken van verzoekster, met name de reis, maar vooral de ernstige bedreigingen, vervolgingen en niet uitgesloten zelfs steniging, niet op tegen de administratieve bepalingen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verweerder is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat hij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Uit de bespreking van het tweede middel is reeds gebleken dat verzoeksters asielaanvraag, de bedreigingen en zo verder reeds werden onderzocht door de verschillende asielinstanties en ongeloofwaardig bevonden werden. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van deze elementen zonder bijkomend bewijs, zodat de verweerder terecht kon concluderen dat de ingeroepen omstandigheden geen andere beoordelingen wettigen dan deze van de asielinstanties. Verweerder stelde aldus op redelijke wijze vast dat

verzoeksters asielrelaas geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster ook niet kan stellen dat de administratieve bepalingen voorrang krijgen op haar veiligheid en lichamelijk integriteit. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster zowel de schending van de formele motiveringsplicht als van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekster verwijst opnieuw naar de motivering van verweerder dat zij slechts ten tijde van de aanvraag om machtiging tot verblijf de argumentatie inhoudende de vervolgingen en bedreigingen tengevolge van de feitelijke scheiding en de betichting van een huis van ontucht te houden, zou hebben ontwikkeld, en verwijst opnieuw naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om aan te tonen dat dit niet correct is. Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing baseerde op foutieve gegevens en op een beperkte dossierkennis, zodat er sprake is van een gebrekkige beslissing. Doorslaggevende elementen, zoals ondermeer het wél degelijk voorhanden zijn van bijzondere omstandigheden en de schendingen van voornoemde verdragsartikelen, dienden door de bevoegde dienst in acht te worden genomen en zouden hebben geleid tot een andere motivering.

De Raad stelt zoals hoger reeds aangegeven vast dat verzoekster zich vergist daar nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster deze elementen reeds eerder had moeten opwerpen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij wel degelijk over buitengewone omstandigheden beschikt die zouden rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient in de plaats van bij de bevoegde consulaire of diplomatieke post in het land waar zij gewoonlijk verblijft. Uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat verweerder op afdoende wijze voor elk door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde argument apart, en voor de argumenten in hun geheel heeft gemotiveerd waarom ze niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Ook op de door verzoekster aangehaalde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM werd afdoende geantwoord. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent zodat zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen en de formele motiveringsplicht niet geschonden werd. Uit de bespreking van de eerste drie middelen is ook gebleken dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder onzorgvuldig zou zijn tewerk gegaan of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Verzoekster slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodat ook een schending van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937; RvS 19 november 2003, nr. 125.497, RvS 17 maart 2004, nr. 129.364).

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.